

**Wyrok z dnia 9 kwietnia 1997 r.
I PKN 74/97**

Na podstawie przepisu § 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia (Dz.U. Nr 51, poz. 326 ze zm.) można powierzyć lekarzowi wykonywanie pracy nie przewidzianej w umowie przez trzy miesiące w ciągu roku. Z przepisu tego nie wynika uprawnienie do polecenia stałego wykonywania pracy na stanowisku nierównorzędnym z poprzednim.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Maria Mańkowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 1997 r. sprawy z powództwa Mirosławy K. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Zespolonemu w P. o przywrócenie do pracy, ustalenie i zapłatę, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 23 sierpnia 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Mirosława K. wniosła o przywrócenie jej do pracy w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w P. i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa twierdząc, że powódka porzuciła pracę.

Wyrokiem z 11 kwietnia 1996 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Pile zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3285 zł tytułem odszkodowania, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Sąd I instancji ustalił, że powódka pracowała u pozwanego od 1985 r., przy czym od 1993 r. w Wojewódzkiej Przychodni Dermatologicznej, gdzie rozpoczęła II stopień specjalizacji z dermatologii. Od maja 1994 r. do 30 kwietnia 1995 r. powódka przebywała na urlopie wychowawczym i w tym czasie ukończyła specjalizację. Po powrocie z urlopu wychowawczego powódka została zatrudniona przez pracodawcę w Dziale Pomocy Doraźnej, co potraktowała jako tymczasowe oddelegowanie, po upływie którego wróciła - bez uzgodnienia z pracodawcą - na stanowisko asystenta w Wojewódzkiej Przychodni Dermatologicznej, tj. na stanowisko zajmowane przez urlopem. Takie zachowanie powódki pozwany uznał za porzucenie pracy z dniem 12 grudnia 1995 r. Sąd Rejonowy uznał, że zatrudnienie powódki w Dziale Pomocy Doraźnej za wynagrodzeniem nie niższym od pobieranego przed urlopem wychowawczym było zgodne z dyspozycją § 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 1981 r. w sprawie urlopów wychowawczych (jednolity tekst: Dz. U. z 1990 r. Nr 76, poz. 454 ze zm.). W zachowaniu powódki Sąd nie dopatrył się zaistnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie, iż porzuciła ona pracę. Sąd uznał jednakże za niecelowe przywrócenie jej do pracy, ponieważ oświadczyła ona, że nie

godzi się wrócić do pracy na stanowisku starszego asystenta w Dziale Pomocy Doraźnej, a pracodawca oświadczył, że nie widzi możliwości współpracy z powódką.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, po rozpoznaniu rewizji obu stron od omówionego wyroku, w uwzględnieniu rewizji powódki wyrokiem z 23 sierpnia 1996 r. zmienił ten wyrok i przywrócił powódkę do pracy w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w P. na stanowisku starszego asystenta w Wojewódzkiej Przychodni Dermatologicznej w P. i zasądził na jej rzecz kwotę 3285 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Rewizja pozwanego została oddalona.

Sąd Wojewódzki doszedł do przekonania, że stanowisko pracy w Dziale Pomocy Doraźnej nie jest równorzędne ze stanowiskiem w Wojewódzkiej Przychodni Dermatologicznej, które powódka zajmowała przed urlopem wychowawczym. Praca w Przychodni wymaga wyższych kwalifikacji, jest świadczona na miejscu w Przychodni, inne jest usytuowanie tych stanowisk w strukturze organizacyjnej zakładu. O różnicach świadczy 30% dodatek, który przysługuje pracownikom zatrudnionym w Dziale Pomocy Doraźnej z tytułu ciężkich warunków pracy. Oddalając rewizję pozwanego Sąd II instancji podzielił pogląd Sądu Rejonowego co do tego, że powódka stawiając się do pracy, lecz odmawiając wykonywania pracy na stanowisku wskazanym przez pracodawcę, nie porzuciła pracy.

Pozwany wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu. Zarzucił "naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej ocenie dowodów, w szczególności uznanie, że stanowisko lekarza st. asystenta w Dziale Pomocy Doraźnej nie jest równorzędne ze stanowiskiem pracy poprzednio zajmowanym przez powódkę (lekarz, asystent Wojewódzkiej Przychodni Dermatologicznej) oraz całkowite pominięcie przez Sąd II instancji specyfiki zawodu lekarza uprawniającej kierownika zakładu służby zdrowia do powierzenia, w razie potrzeb zakładu pracy, pracownikowi-lekarzowi wykonywanie zadań w różnych komórkach organizacyjnych danego zakładu służby zdrowia, nawet poza miejscem zamieszkania (§ 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia - Dz. U. Nr 31, poz. 326 z 1974 r. ze zm.)" (powinno być: Dz. U. Nr 51, poz. 326 ze zm.). W uzasadnieniu kasacji stwierdzono, że Sąd błędnie przyjął, iż 30% dodatek przysługuje z tytułu ciężkich warunków pracy, a tymczasem w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 2 lipca 1992 r. (Dz. U. Nr 55, poz. 279 ze zm.), przysługuje on za pracę w zespole wyjazdowym. W uzasadnieniu wskazano też, że działanie powódki polegające na świadczeniu pracy wbrew potrzebom kadrowym pozwanego, było naganne i dezorganizowało pracę specyficznego zakładu pracy, jakim jest szpital oraz w pełni wyczerpało dyspozycję art. 8 Kodeksu pracy, a Sąd II instancji zajmując odmienne stanowisko rażąco naruszył ten przepis prawa.

Pozwany wniósł o uchylenie wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z 23 sierpnia 1996 r. w całości oraz o zmianę wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Pile w pkt 1 i oddalenie powództwa.

Powódka wniosła o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnoszący kasację winien przytoczyć podstawy kasacji i ich uzasadnienie (art.

393³ KPC). Spełnienie tego wymagania polega na wskazaniu przepisów prawa, których naruszenie zarzuca skarżący. W kasacji wniesionej przez pełnomocnika pozwanego - radcę prawnego zarzucono "naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej ocenie dowodów". Wskazano dalej, że Sąd Wojewódzki naruszył § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia (Dz. U. Nr 51, poz. 326 ze zm.) i art. 8 KP. Przyjmując, że przytoczenie podstaw kasacji może mieć miejsce również w jej uzasadnieniu, a nie tylko, w tzw. petitum. Sąd Najwyższy był w myśl art. 393¹¹ KPC związany tymi podstawami (granicami) kasacji, które zostały w niej przytoczone. Sąd Najwyższy przyjął zatem, że podstawę kasacji stanowi naruszenie prawa materialnego - wymienionych dwóch przepisów, zaś sformułowanie że naruszenie prawa materialnego polegać miałyby na błędnej ocenie dowodów, należy traktować jako niefortunny zwrot, skoro nie sformułowano zarzutu naruszenia przepisu (przepisów) prawa procesowego, odnoszącego się do oceny dowodów.

Zdaniem Sądu Najwyższego, Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu w zaskarżonym wyroku nie naruszył wskazanych w kasacji przepisów. Z przepisu § 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 wymienionego wyżej rozporządzenia wynika, że można powierzyć lekarzowi wykonywanie zadań w różnych warunkach organizacyjnych, jednakże uprawnienie pracodawcy do powierzenia pracy nie przewidzianej w umowie o pracę, a położonej w tej samej miejscowości, jest ograniczone do trzech miesięcy w ciągu roku. Powódka przez trzy miesiące wykonywała pracę na stanowisku wskazanym jej przez pracodawcę, a nie wymienionym w umowie o pracę (ostatnia wersja umowy przewidywała pracę w Przychodni Dermatologicznej). Z omawianego przepisu nie wynika natomiast, by kierownik zakładu pracy mógł na stałe polecić pracownicy powracającej z urlopu wychowawczego pracę na stanowisku nie będącym stanowiskiem równorzędnym do zajmowanego przez nią poprzednio. Wysokość wynagrodzenia nie przesądza o równorzędności. Sąd Wojewódzki wskazał na elementy różniące oba stanowiska w zakresie rodzaju i warunków pracy oraz wymaganych kwalifikacji. Nie doszło też do naruszenia art. 8 KP. Przepis ten nie może być podstawą rozwiązania stosunku pracy. Zachowanie powódki zostało ocenione przez pozwanego jako porzucenie pracy (art. 65 KP obowiązujący do 1 czerwca 1996 r.). Naruszenie przez nią zasad współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa (art. 8 KP) nawet jeżeli można by przyjąć, że miało miejsce, nie stanowi, w myśl przepisów Kodeksu pracy, sposobu ustania stosunku pracy. Stosunek pracy ustaje w przypadkach wymienionych w innych przepisach niż art. 8 KP, a Sąd nie naruszył tego przepisu nie dopatrując się w zachowaniu powódki porzucenia przez nią pracy.

Sąd Najwyższy podziela przy tym pogląd wyrażony w wyroku z dnia 5 czerwca 1996 r., I PRN 104/95 (OSNAPIUS 1997 nr 4 poz. 52), w myśl którego wykonywanie pracy w innym miejscu niż wskazane przez pracodawcę nie świadczy o zamiarze porzucenia pracy przez pracownika, jeżeli pracownik przekonany jest, że pracodawca narusza wobec niego prawo. Analogiczny pogląd wyrażono w wyroku z dnia 16 lutego 1995 r. (I PRN 122/94, OSNAPIUS 1995 nr 15 poz. 189).

Kasacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała zatem oddaleniu (art. 393¹² KPC).

=====